

Sygn. akt IV U 906/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2014r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 3 czerwca 2013 r. Nr (...)

p o s t a n a w i a :

odrzuć odwołanie

Sygn. akt: IV U 906/13 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 3 czerwca 2013r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu W. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony W. P. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że nadal jest niezdolny do pracy, a stan jego zdrowia ciągle ulega pogorszeniu. Nie ma środków do życia i na leki (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika z 15 maja 2013r., który stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Od orzeczenia tego ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, co powoduje, że odwołanie winno podlegać odrzuceniu (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. P. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 29 lutego 2012r. (decyzja o ustaleniu prawa do renty z 26 listopada 2010r. k.226 akt rentowych). W dniu 17 stycznia 2012r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.229 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 8 lutego 2012r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 8 lutego 2012r. k.233 akt rentowych).

Na skutek wniesienia przez ubezpieczonego sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ubezpieczony skierowany został na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 5 marca 2012r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia Lekarza Orzecznika k.236 i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 5 marca 2012r. k.239 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, decyzją z 26 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 26 marca 2012r. k.241 akt rentowych). Odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 15 listopada 2012r. podobnie jak jego apelacja od powyższego wyroku (odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 13 marca 2013r. w sprawie III AUa 36/13 wraz z uzasadnieniem k.259-262 akt rentowych).

W dniu 29 marca 2013r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.226 akt rentowych). Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 15 maja 2013r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 15 maja 2013r. k.249 akt rentowych). Ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od powyższego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS. W tych okolicznościach mając na uwadze powyższe orzeczenie Lekarza Orzecznika zaskarżoną decyzją z 3 czerwca 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 3 czerwca 2013r. k.250 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego W. P. podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art.477⁹§3¹ zdanie 1 kpc sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Z przedstawionych wyżej ustaleń wynika, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika z 15 maja 2013r., w którym lekarz ten nie stwierdził u niego niezdolności do pracy i które to orzeczenie stanowiło podstawę do wydania zaskarżonej decyzji. W tych okolicznościach zastosowanie w sprawie znajduje przywołany wyżej przepis nakazujący odrzucić odwołanie ubezpieczonego.

Na marginesie należy stwierdzić, że ubezpieczony został prawidłowo pouczony o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, które zawarte jest na druku tego orzeczenia doręczonym mu w dniu 15 maja 2013r. (vide: k.249-249v akt rentowych). Ponadto rok wcześniej ubezpieczony również ubiegał się o prawo do renty i wówczas w prawidłowym trybie i terminie wniósł sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika z 8 lutego 2012r. (vide: k.233 i 236 akt rentowych oraz akapit pierwszy i drugi powyższych ustaleń faktycznych). Dlatego nie można uznać obecnej argumentacji ubezpieczonego, że nie wniósł sprzeciwu bo był zrezygnowany, a ponadto nie wiedział, że powinien się odwołać (vide: wyjaśnienia ubezpieczonego k.9v akt sprawy).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.